pondělí, rozhodně nejsem v rozpoložení, abych se poprvé setkal s osobou, se kterou budu od příštího roku bydlet.

Potenciálně; ještě to není potvrzené.

Zaparkuju auto v ulici kousek od Page Turners, otevřu dveře a obrním se proti dešti. Rovnou čarou vyrazím do místního knihkupectví na okraji kampusu, doplněného o snad nejlepší kavárnu na světě.

Aspoň vím, že Hayes Lancaster umí ocenit kvalitní kávu, když tenhle podnik vybral.

Než otevřu vchodové dveře, už jsem napůl promočený a taky naštvaný, frustrovaný a vůbec v rozpoložení „eh". Vydechnu a podívám se na hodinky. Jsem tu o pět minut dřív, takže mám čas si objednat, zahřát se a…

„Kasone, čau!" ozve se za mnou jemný ženský hlas.

Otočím se a za mnou stojí Ivy, roztomilá prodavačka, se kterou chodí jeden z mých kamarádů. Usměju se na ni. „Čau, Ives. Nevěděl jsem, že dneska děláš."

„Tenhle semestr pořád." Nakloní hlavu na stranu a prohlédne si mě. „Proč vypadáš tak uspěchaně? A jako zmoklá slepice?"

Tu poznámku o slepici bych klidně vynechal, ale pokud o Ivy něco vím, tak to, že je brutálně – možná i trochu netaktně – upřímná. „V kavárně mám sraz z novým spolubydlícím pro příští rok."

Zamračí se a zastrčí si pramen vlasů za ucho. „S Phoenixem je to fakt špatný, co?"

Evidentně je do toho dramatu posledních měsíců zasvěcená.

Poslední, co v tuhle chvíli chci, je mluvit o tom všem, co se stalo mezi mnou a mým nejlepším kamarádem, a i kdybych chtěl, nemám na to čas. Takže Ivy dostane jen zkrácenou verzi včerejší promluvy.

„Potřebujeme si od sebe odpočinout. A to nejde, když spolu bydlíme."

Ivy se na mě empaticky usměje a pak mi položí svou ruku s dokonale upravenými nehty na paži. „Čas i prostor můžou přátelství prospět. Nejde o trest smrti."

To tvrdí každý, ale věřím tomu asi tak jako tomu, že bych se měl stát dalším prezidentem Spojených států.

„Hele, Ives, rád bych pokecal, ale mám zpoždění."

Technicky *nemám*, ovšem než se usadím, chci si před tím *poznáváním* v klidu objednat. On je navíc můj jediný kandidát na spolubydlícího, takže chci udělat dobrý dojem. A když se zpozdím, tak se to nestane.

„Jasně! V pohodě" Pomalu odchází a pak rychle dodá: „Doufám, že se ti ten nový spolubydlící bude líbit!" A pak vyrazí opačným směrem a zmizí mezi regály s knihami.

Taky doufám.

Ta myšlenka není nová; mám ji vzadu v hlavě už od chvíle, kdy jsem minulý týden odpověděl na inzerát, který mi poslal jeden z mých spoluhráčů.

Hayes je pro mě zatím navzdory všem e-mailům a textovkám dost nečitelný – i když to přičítám hlavně tomu, že z jeho strany chybí emotikony. Z toho mála, co jsem zatím pochopil, působí jeho osobnost dost přímočaře a stroze; žádné zbytečnosti ani hlouposti. Kromě toho o něm vlastně vím jen to, že tráví spoustu času studiem, protože má dva obory, a že jeho současným spolubydlícím je Quinton de Haas.

Netuším, jak se sakra tahle dvojice dala dohromady, ale aspoň tenhle chlap ví, jak vypadá život D-1 sportovce. Můj rozvrh pro něj tedy nebude takový šok jako pro většinu ostatních lidí.